

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Homiliae Adm. Illvstris Ac R.dissimi Domini D. Fr.
Hieronymi Baptistæ De Lanvza Venerabilis memoriae
Episcopi Barbastrensis & Albarrazini Ord. FF.
Prædicatorum**

Lanuza, Jerónimo Bautista de

Antverpiæ, Anno M.DC.XLIX.

§.9. Vt Deus nos reducat ad vitam, qua in illo viuebamus, antequam nos creasset, se nobis præbet in cibum in SS. Sacramento, suam nobis communicans.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-53084](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-53084)

pit legibus. Quid plura? Quisque manum suam in sinum contrahat, & in tallar hoc inueniet, quod cum cor eius debet templum Dei vinum, factum sit habitaculum & spelunca demoniorum.

XL. Cuncta hæc idola necesse est vt infringantur & euertantur, dum Deus hac nube leui-
tus cor ingreditur: nam dum illi ingres-
sum in se perauit: illum recipiens sub illa nube
contectum totus ho. no. immutabitur, atque de
terra tenebrosa peccatorum in ciuitatem muta-
bitur solis, splendoribus Diuinis & supernatura-
lijus virtutum illustriamam: *Ciuitas solis voca-
bitur*: & quemadmodum in ciuitate cui sol præ-
sident, quicquid in illa est, totum rutilat lucidum
clarum & venustum: ita similiter anima ad cui-
us pectus dicitur Christus sacramentatus quid-
quid habuerit, claritate splendebit mirifica: quia
is illa splendor clarificet augmentum gratiæ,
qua dirabitur secum habens eius originem: pul-
chritudine splendore radijque gratia erit dona-
namque Spiritus S. quibus adornabitur efficiens
vt quicquid in illa est, vt tale respundet: ita vt
procul reiectis canis ac sanguinis idolis, & ter-
renorum abdicatis affectibus tota in Deum sit
transformanda intellectus Diuina luce collustra-
bitur ad clarioris de Deo eiusque mysterijs cog-
nitionem, voluntas in eius amore marlescet fer-
uentius, memoria studijs occupabitur diligentius
pro beneficijs recepis, dum illi Deus vitæ suam
concedit: ve ita per illam viuamus, appareat non
modo terrenus, humanus & carnalis, sed cæle-
stis, sed Diuinus, sed spiritalis.

§. 9. *Vt nos Deus reducat ad vitam qua
in illo vinebamus antequam nos creas-
set, se nobis prabet in cibum in SS. Sa-
cramento, suam nobis communicans.*

33. **M**odernus quidem auctor satis acute inter-
pretatur verba illa D. Petri quibus Chri-
sti professus est Diuinitatem cum qua Pater æ-
terni sibi vitam communicauerat per actum æ-
ternæ generationis, quo per hoc declarat ipsum
esse vere filium Dei, cui proprium est procede-
re à principio viuenti, vnto illique conuncto se-
cundum vitam quam illi communicat, per quam
constituitur viuens vt ipse Pater à quo gign-
tur. *Tu es Christus filius Dei viui*: dicens fi-
lium Dei vni significare voluit, ex mente huius
auctoris, quod vitam haberet à Patre suo viuente

te: filius Dei viui id est habens vitam à Patre
viuente: atque in confirmationem huius expo-
sitionis quam tenet literalem adducit hunc vitam
locum D. Ioan. *Sicut Pater habet vitam à se-
mipso, sic dedit & filio habere vitam in semetipso.* à Patre.
Itaque ipsa vita Patris sui ea est quam habet
Christus Dominus noster, in quantum est filius
eius verus & naturalis.

Porro infinita Dei misericordia quæ nostram
attendit miseriam, vt videt nos vita destitutos
quam in Deo habueramus antequam nos crearet
nobis (nam cum creasset nos in statu iustitiæ origina-
lis, parentes nostros, secundum certiorẽ opi-
nionem, nullo posito impedimento vitæ quam tribuit
illis infuderat habitu & respiratione: *Formauit
igitur Dominus Deus hominem de limo terra, &
inspirauit in faciem eius spiritum vitam*: liquido
constat quæ illam in eis conseruauerit) eo quod
peccatum nos vita priuauerat: continuo de re-
medio cogitauit & determinauit vt illam recu-
peraremus, nec per alium inferiorem quam ip-
sum Deum, qui fuit Verbum Dei, filius eius vi-
genitus, qui vitam habens à Patre suo vt propria,

III. **H**anc vitam
perditam
decevit Pater vt in mundum venire factus ho-
mo, vt nos ex illa participaremus in remedium venit
& repationem vitæ nostræ perditæ: eo fine
Christus
Christus descendit in mundum: *Ego ueni vt vi-
tam habeam, & abundantius habeam.* Factus est
homo & in illa ineffabili vnione hominis cum
Deo, communicauit Christus illi homini vitam
quam à Patre suo acceperat: atque per hoc meo-
iudicio reuerfa est vita Dei ad naturam huma-
nam cui Deus vniebatur.

Veruntamen cum cæteris hæc non tribuere-
tur: quia hæc vnio hypostatica singulis homini-
bus non fuit concessa: deerevit medium aliud
præstantissimum quo omnes hanc eandem asse-
querentur vitam per vnionem cum singulis, id-
que contigit dum Christus sub speciebus cibi

IV. **N**on sin-
gulari
naturæ
Christi
sed nobis
singulis.
manet in S. Sacramento: vt ita dum singuli
eum eo modo incorporant, quo cibus comeden-
ti incorporatur, per hanc incorporationem, ean-
dem Dei vitam accipiant, quam natura illa hu-
mana Christi habebat ex vnione hypostatica: *Vt
vitam habeant.* Hoc medio necessitati subuenit
quam patiebamur & vitæ prospexit quæ nobis
deerat: fuit itaque Christus Dominus mediũ, quo
restituti sumus vitæ quæ per peccatum amiseram-
us: cū enim ita esset quod procedere de Deo,
quod quidē illā habebamus ex eius intimitis quæ
habitu & respiratione prodijt qua Deus illā pri-
ma nostris parentibus infudit: alius præter Deum

hanc eandem non poterat largiri vitam : atque in eum finem Christus venit. Divinis his adinventiombus, quatenus velut eo medio illam a Patre suo haberemus.

§ V. Similitudine hoc beneficium explicatur.

Gravi subiaceat calamitati respublica, & extrema laborat necessitate, dum frumentum non habet conveniens ac necessarium vitæ humanæ conferenda: unde cogitur aliunde sibi illud acquirere, semperque sollicita viam ne debita illi provisiō deficiat. Quod si subsidium ac vitæ vicualia mari debeant advehi, calamitas illi duplicat & increfcit sollicitudo: quia licet iam sufficiens habeat, & de pretio cōveniat, imo soluerit, gravioribus subiaceat fortunæ calibus: etenim licet mari illam iam commiserit ut ad terram propriam devehatur, eminentiori exponitur periculo petendū, vacuisque manibus redeundi. Tam fluctus marisque tempestates eminantur interitum: iam vix decumantæ nauim impetu oppugnant vehementissimo, inuertunt, lacerant, cunctaque in abyssum demergunt ut nihil illi superstit, & si quando hoc evadat periculum, in aliud incidit non minus timendum, nempe quo formidat ne pyrata mare percurrens prædæ cupidus, illi aggrediatur manūque forti sibi conquirat, cuncta deprædetur, nauim abducit, percatque fame respublica, non toleranda certe hæc est ei calamitas, qui his lubia et miser infortunij. Attamen quantum illi præstaretur beneficium, quantum foret eius erga illum misericordia, qui hoc illi frumentum tutum asfereret & ab omnibus exemptum periculis in patriæ illius portum adduceret. Nemo verbis hoc illi præstitum posset explicare beneficium.

¶ VI. Applicatur.

Homo in creatione sua vitam habuit Dei, illam perdidit per peccatū, nec per se ipsam recuperare poterat: quia in tota natura creata nulla huic restaurantæ sufficientia erat: mentis: gravissima profecto necessitate langueret genus humanum & iam dum ex Dei misericordia via illi aperitur, qua posset illam obrinere, nempe dante illi filium suum vnigenitum hominem factum, in aliud incidit non minus periculum: nimirum quod pyrata diabolus omnimode committens esset ne descenderet ad nos, quod satis manifeste patet in ijs omnibus medijs quibus usus est ne Christus finem hunc ita nobis commodum assequeretur, & cum vitam humanam nobis tutam reddat alimentum cibi ut vita hæc nobis confirmaretur qua maxime indigebamus, statuit ut Christus illam assecuraret sub specie

cibi; & ita voluit ut veniret in mundum velut per canales deducta ab æterno Patre in medium Ecclesiæ Catholicæ, eo modo ut nemini posset deficere, quam nec tempestates, nec turbæ pelagi huius mundi possent demergere, idcirco remansit Christus in SS. Sacramento ut eandem vitam quam a Patre æterno accepit per actum eius æternæ generationis, singuli consequerentur homines per refectionem S. Communionis.

Olim Holofernes eversurus urbem Bethulæ, dum eius studeat circumvallationi, modoque inquit intentioni suæ maxime congruis, adierat. Mergit illos aquam haurientes ex vicinis vrbis fontibus, quam si illis adimeret, omnem illi spem salutis abiret: hoc igitur egit, inveniit in aqua ductum illosum, quo cives in tantis compulsi angustias ut iam se inter mortuos annuerant, & nisi fossas prodigisset, mulier illa virago & sanctissima Iudith, præxi illa sane casti illos defensura, caput Holoferni amputator, nemo dubitat quin de eorum salute vitæ actum fuisse illa itaque vitam civium conseruauit, illa maximum oppidanis præstitit beneficium, ab illo capiens manifestissimo periculo, ruinam clarè inque vrbis integram illi restituit, & quasi in uiam illis inspirans viam, cuius iam omnes spem abiecerant.

Infudit Deus hominibus vitam suam per canales Adam & Eua: nam inspirans primo parenti nostro in formatione illius luti ex quo illum produxit, propriam illi vitam communicat: hoc enim significatur dum dicitur inspirale in faciem eius: respiratio namque ex istius procedit visceribus, & redoleat illud quod in stomacho latet, ita ut ex illa prodeat: quasi exhalando id quod in stomacho habes: & cum quodam in Deo est vita sit, haquet quod educendo respiratioe id quod in illo est, vitam esse oportet. Et ita vitam Dei accepimus per creationem primi Parentis, inde nobis quasi per canales dimanant. Studeuit diabolus ut pyrata feroce illam nobis deprædaret, vires exeruit, egitque ut tubos illos effrangeret, quibus nobis velut ab ipso Deo deducta profuerebat, euerit illos, & de cardinibus suis per peccatum euulsit: unde nobis omnibus vitam abstulit. Per canales illos Deus nobis infundebat aquam iustitiae originalis, resignationis & subiectionem patris inferioris rationi, & alia Divina atque supernaturalia dona illi statim perfectissime propria: Vnde hæc dissoluta sunt, nos quoque donis illis

bonitque spoliatum sumus, & nominatim viã illã, quam Deus nobis per illos communicasset, si in rectitudine sua illi permansisset, & ita quasi impossibile fuit illis ea nobis restituere: quandoquidem velut mortui iacebamus in ordine ad vitam gratiæ & iustitiã originalem, Quod igitur tanto maiõ remedium? ut tubus quidam statueretur, quo nobis hæc vita communicetor eo modo, vt quantumlibet conetur diabolus eamque studeat deprædari, impedire non possit quo minus ad nos defluat, illam que possideamus, nec vires illi sint quo tubum hunc aut effringat aut evertat.

Hic est Christus Dominus noster: sic enim ait: *Ego v. ni vi vitam habeant & abundantius habeant.* Recipiat canalis hic totam vitam à Patre, nec aliquid ex illa ei desit, eamque communicet nature in qua se hominibus manifestat, vt homo; atque opera talis exerceat, vt ita illam integram habens in se possit communicando hæc ipsam naturam in cibo & victu, eandem vitam communicare ipsam recipienti. Hoc agit Christus in SS. Sacramento: est enim propria eius caro sanguisque pretiosus sub his latens speciebus: *Caro mea vere est cibus & sanguis meus vere est potus.* Et eum caro sit & sanguis habens Dei vitam, incorporatus recipienti, videlicet hanc illi vitam communicabit, quod his verbis declarat: *Sicut misit me vivens Pater, & ego vivo propter Patrem, & qui manducant me vivit propter me.*

34 D. August. pro more suo eleganter prosequitur hoc argumentum: *Humana caro (inquit) quam Christus erat peccato obnoxia, & ideo mortua, carni eius manducata vita, loquitur de carne Christi) & incorporata nunquam cum illa essetia vivit de spiritu suo, sicut vivit corpus de spiritu suo. Attendite quid anima in corpore operetur: etenim vitam illi tribuit quando illi vivit: hoc idem ergo operatur mundissima ac purissima caro Christi in animam licet nostra ex infirmitate peccati mortua sit quoad vitam Dei: nihilominus dum nostræ carni vivit illique incorporatur, vivumque fit cum illa, ex eo quod illam comedens illi vivatur & incorporatetur velut cibus comedenti, eadem vita vivit quam illa possidet, atque per eam vitam recuperat bonam & æternam, quam per peccatum perdidit. Idem confirmat D. Cyril. Alexand. exponens quod si cum Christo vivamur velut palmæ vitæ, certissime vitæ eius sumus participaturi, sicut & palmæ vitæ excipit vitis cui copulatur: *Quis enim dis-**

bitavit (inquit ille) *Christum etiam sic vitam esse, nos vero palmas, qui vitam inde nobis acquiritur?* Cumque ita sit hanc vitam cum Christo fieri in SS. Sacramento, manifestum est vitæ dicendum in ipso vitam eius acquiritur, quæ cum tur, nos fit vita Dei, vitæ est æterna, vita bona, nec talis vero palmarum erit hæc communio sed abundantissima: *Et vi abundantius habeant.* Abundans vita in bonitate & æternitate ea est quam hic nobis communicat in subditum extremis nostras calamitatibus opportunum: quia vita nostra in duobus erat valde deficiens: vita brevis: *Brevi vivemus tempore* & omni privata bonitate, & omni repleta iniquitate: *Repletur malis miseris,* ait patientiæ speculum Iob, de vita hominis. Veni igitur ego, inquit Christus vt hominis vitam obtineam in seipsis bonam & æternam, nec necesse sit eam ab alijs emendicare: ad hoc recipit in se ipso vitam à Patre, hæc autem æterna est & bona, eo modo quo illam Pater in se possidet: & ita receptam in se nobis illam communicat: vt illam ab ipso recipiamus, eo modo quo illam ipse à Patre acquisit: *Qui manducant me vivunt propter me.*

Hunc effectum esse dicimus SS. Sacramenti, quo transimus ad vitam Dei in quo melius quàm in nobis ipsis vivamus. Eramus in Deo antequam nos crearet, iuxta modum illum omnino sublimem eminentiæ eius ita Theologi: vnde in ipso excellentiam habebamus Iesum illius vitæ: *Quod factum est in ipso, vita erat.* creavit nos statimque in propria essentia, sed semper cum aliqua illius vitæ communicatione: iacturam eius nobis peccatum intulit: nunc autem Christus in hoc Divino conuiuio postulat, vt iam creati ac redempti, pretioso eius sanguine ad eandem Dei vitam reuertamur, quam ante creationem in ipso possidebamus: *Et qui manducant me vivunt propter me:* eum enim esca sit, Dei vitam in se complectens, evidens est quod illam comedenti vita communicetur: cum proprium sit esca, patienti proprios humores & qualitates communicare: eumque cibus sit quo Deus continetur, vitam nobis tribuit Dei, atque vt vita vivamus cælesti, quali in cælo beati perfruiuntur.

XI.
Vita vivere Dei, effectus est SS. Sacramenti.